

ผลของการสอนกลุ่มเล็กแบบดั้งเดิมและแบบสอนงานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย
Effects of Classical and Mentoring Tutorials on Learning Achievement
and Attitude towards Thai Usage Course

นิภา กู้พงษ์ศักดิ์*
Nipa Kupongsak*

*ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และการจัดการการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

*Assistant Professor of Thai Department, School of Humanities and Tourism Management, Bangkok University.

*Email: nipa.k@bu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบผลของการสอนกลุ่มเล็กแบบดั้งเดิมและแบบสอนงานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย ผู้วิจัยทำการทดลองกับนักศึกษาที่เรียนวิชา การใช้ภาษาไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 246 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วม ผลการวิจัยพบว่า เมื่อมีการควบคุมอิทธิพลของคะแนนเฉลี่ยสะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยของสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานมีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม และเมื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานกับกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมมีเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การสอนแบบดั้งเดิม การสอนแบบสอนงาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ

Abstract

This research aims at studying and comparing the effects of classical and mentoring tutorials on students' learning achievement and attitude towards the Thai Usage course. The research population was 246 Bangkok University's undergraduate students who enrolled in the Thai Usage course and a simple random sampling was used. The instruments used in this research were the Thai Usage's learning achievement test and the questionnaire on attitude towards studying the Thai Usage course. Moreover, percentage, mean, standard deviation, ANOVA and ANCOVA were used to analyze the data. The results showed that when the students' GPAs were controlled, the learning achievements of both groups were different and statistically significant at the 0.01 level. The group taught with the mentoring method had higher scores of learning achievement than those taught with the classical method. When comparing their attitudes towards Thai usage skills and the Thai Usage course, the attitudes of students from both groups were not different.

Keywords: Classical tutorial Mentoring tutorial Learning achievement Attitude

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ในยุคศตวรรษที่ 21 จะ“เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การให้โอกาสแก่ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสรับรู้ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ตลอดจนพัฒนาศักยภาพของตนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยปราศจากข้อจำกัดทั้งระดับสติปัญญา ความสามารถในการรับรู้และอื่นๆ อีกทั้งยังหวังให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้โดยไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด ทั้งในการแก้ปัญหา วิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ในทุกระดับ ในลักษณะที่เรียกว่า Constructionism ที่ช่วยกระตุ้นทักษะการคิดและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน” (สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ, 2553)

แต่ปัญหาอย่างหนึ่งที่มักพบในการเรียนวิชาภาษาไทยคือ ปัจจุบันยังมีครูภาษาไทยหลายคนที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมคือ ครูยึดตนเองเป็น“ศูนย์กลาง”ของการเรียนการสอน โดยครูจะยืนสอนหน้าชั้นเรียน ทำหน้าที่เป็น“ผู้ป้อน” และ“เน้นเนื้อหาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด” ครูจะบอกให้ผู้เรียนจดหรือท่องจำสิ่งที่ตนต้องการถ่ายทอดเท่านั้น ครูจึงเป็นผู้ควบคุมการเรียนการสอนให้การเรียนรู้เกิดขึ้นเฉพาะในชั้นเรียน ซึ่งวิธีการสอนดังกล่าวเป็นการ“ปิดกั้น”การพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน แม้ว่าครูจะพยายามสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยการสอดส่องดูว่า มีผู้เรียนคนใดไม่สนใจฟังขณะที่ครูสอน เช่น พุดคุยกัน หรือแอบหลับ และครูจะกระตุ้นผู้เรียนเหล่านั้น โดยเรียกให้ตอบคำถามเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ก็ตาม วิธีดังกล่าวกลับไม่ได้ส่งผลต่อการเรียนการสอนเพราะทำให้บรรยากาศการเรียนรู้ตึงเครียดยิ่งขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดขึ้นก็ยังไม่เป็นไปตามที่ครูคาดหวัง กอปรกับชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ทำให้

ผู้เรียนด้านหลังชั้นเรียนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไม่สนใจที่ครูสอน จากประสบการณ์การสอนของผู้นิพนธ์พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังคงไม่สนใจและเบื่อที่จะเรียนวิชาภาษาไทย แต่เมื่อใกล้ถึงวันสอบผู้เรียนที่ไม่สนใจเหล่านั้นกลับให้เพื่อนสนิทช่วยติวหรือช่วยสอนจนสามารถเข้าใจเนื้อหาและสอบผ่านไปได้ นั่นย่อมแสดงว่าวิธีการเรียนการสอนที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจเกิดขึ้นได้หลายวิธี โดยอาจเกิดจากการถ่ายทอดความรู้ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ซึ่งได้ทั้งความรู้และปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

ดังนั้นวิธีการ “ถ่ายทอด” ความรู้ตามแนวคิดของการเรียนรู้สมัยใหม่ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนจึงมีอิสระในการรับรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเองด้วยวิธีการและบุคคลที่ตนเองพอใจ การเรียนรู้ในลักษณะของการสอนงานน่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะพัฒนา “วิธีวิทยาในการสอน” ให้เพิ่มการมี “ปฏิสัมพันธ์” ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนรวมทั้งระหว่างผู้เรียนด้วยกัน (สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ, 2553) ซึ่งการสอนงานเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เกิดการพัฒนาศักยภาพของบุคคลหรือผลลัพธ์การเรียนรู้และสติปัญญาของบุคคลนั้น เป็นการสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจ มีบรรยากาศที่ส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนกระตือรือร้น นอกจากนี้การที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์มากขึ้นยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกด้วย (เกรียงไกร คล้ายกล้า, 2551)

จากแนวคิดข้างต้นนี้ผู้นิพนธ์จึงนำวิธีการสอนแบบสอนงานมาใช้ในการเรียนการสอน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนงานและผู้สอนงานคือ เพื่อนกับเพื่อนมาช่วยถ่ายทอดและแบ่งปันความรู้ระหว่างกันเพื่อให้ผู้เรียนงานได้รับความรู้ เกิดการพัฒนาทักษะ ความชำนาญ เพื่อให้ตนเอง

มีศักยภาพและความรู้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะช่วยทำให้บรรยากาศการเรียนรู้สนุกสนาน เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนงานและผู้สอนงาน และการเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาไทยจึงดำเนินการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมกับวิธีการสอนแบบสอนงาน เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมและนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงาน
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมและนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงาน

นิยามศัพท์

1. วิธีการสอนแบบสอนงาน (Mentoring) ได้แก่ กระบวนการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนงานและผู้สอนงาน เป็นการถ่ายทอดและแบ่งปันความรู้ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน โดยเพื่อนผู้สอนงานจะมีความรู้หรือประสบการณ์มากกว่าเพื่อนผู้เรียนงาน เพื่อนผู้สอนงานยังให้คำปรึกษา คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือเรื่องอื่นๆ อีกด้วยทำให้เพื่อนผู้เรียนงานจะมี“ปฏิสัมพันธ์” กับเพื่อนผู้สอนงาน และ“เข้าถึง” ความรู้ได้แบบไม่มีขีดจำกัด

สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา ทำให้ผู้เรียนมีอิสระในการรับรู้และสร้างศักยภาพให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

2. วิธีการสอนแบบดั้งเดิม (Classical) ได้แก่ การเรียนรู้เกิดขึ้นเฉพาะในชั้นเรียนเท่านั้น โดยครูเป็น“ศูนย์กลาง”ของการเรียนการสอน เป็นผู้ควบคุมการเรียนการสอนและให้ความรู้ ครูจะบรรยายโดยเน้นเนื้อหาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และนักศึกษาเป็นผู้ฟังโดยตลอด อีกทั้งครูจะคอยบอกให้จด ท่องจำ ผู้เรียนจะได้รับความรู้จากการฝึกและการปฏิบัติเท่านั้น

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย (Post-test) หมายถึง ความรู้ความสามารถทางภาษาไทย ซึ่งในงานวิจัยนี้หมายถึงคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย ที่สอบหลังการเรียน

4. เจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย หมายถึง ความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย วัดจากแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่าของลิเคิร์ท (Likert) ชนิด 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ เจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานสูงกว่านักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม

2. เจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมและนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานแตกต่างกัน ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนสอบก่อนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย (Pre-test) ดังตารางที่ 1

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงทดลอง (Posttest Only Equivalent Groups Design)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากร ได้แก่ นักศึกษาทุกคนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ซึ่งมีนักศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 2,400 คน มหาวิทยาลัยใช้วิธีจัดกลุ่มอย่างสุ่ม แบ่งนักศึกษา 2,400 คน ได้เป็น 24 กลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยจำนวน 246 คนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากกลุ่มนักศึกษามา 2 กลุ่มจากทั้งหมด 24 กลุ่ม พบว่า กลุ่มที่ 1 มีจำนวน 136 คน กลุ่มที่ 2 มีจำนวน 110 คน กำหนดกลุ่มให้เป็นกลุ่ม X_0 และ X_1 โดยการจับสลาก

X_0 เป็นกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงาน

X_1 เป็นกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม

หลังจากนั้นแบ่งนักศึกษาในแต่ละกลุ่มเป็น 3 ระดับตามคะแนนเฉลี่ยสะสม (CUM.GPA.= Cumulative Grade Point Average) คือ คะแนนระดับสูง มากกว่า 3.01 ขึ้นไป คะแนนระดับกลาง ระหว่าง 2.01 – 3.00 และคะแนนระดับต่ำ ต่ำกว่า 2.00 โดยพิจารณาจากค่าความถี่ (Frequency)

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการเรียนเฉลี่ยจำนวน ตามวิธีการสอน

ผลการเรียนเฉลี่ย	วิธีการสอน				รวม (246 คน)	
	X ₀ แบบสอนงาน (136 คน)		X ₁ แบบดั้งเดิม (110 คน)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2.00	26	19.1	27	24.5	53	21.5
ระหว่าง 2.01-3.00	89	65.4	65	59.1	154	62.6
มากกว่า 3.01 ขึ้นไป	21	15.4	18	16.4	39	15.9
ค่าเฉลี่ย	2.46		2.42		2.44	
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	.56		.56		.56	
ต่ำสุด	1.00		.75		.75	
สูงสุด	3.89		3.75		3.89	

2. ตัวแปรที่ศึกษา แบ่งเป็น
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ วิธีการสอน 2 แบบ คือวิธีการสอนแบบสอนงานและวิธีการสอนแบบดั้งเดิม
 - 2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่
 - 2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย
 - 2.2.2 เจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย
 - 2.2.3 เจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย
 - 2.3 ตัวแปรร่วม (Covariate Variable) คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ คะแนนระดับสูง คะแนนระดับกลาง และคะแนนระดับต่ำ คะแนนสอบก่อนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ

 1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาการใช้ภาษาไทย เรื่องการตั้งชื่อเรื่อง โวหาร และภาพพจน์
 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยจำนวน 40 ข้อ
 3. แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

 1. การสร้างชุดกิจกรรม
 - 1.1 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่ใช้ในการสอน
 - 1.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมจากเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.3 สร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาการใช้ภาษาไทย ดำเนินการตามขั้นตอนการ

- สร้างชุดกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วยชุดกิจกรรมเรื่อง การตั้งชื่อเรื่อง โวหาร ภาพพจน์
- 1.4 นำชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทางการสอนวิชาการใช้ภาษาไทย 3 ท่าน
- 1.5 นำกิจกรรมที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาความตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ระหว่าง .67-1.00
- 1.6 นำชุดกิจกรรมที่ได้แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงตามคำแนะนำ แล้วนำไปทดลองสอนกับนักศึกษาที่เรียนวิชาการใช้ภาษาไทยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและความเหมาะสมของเวลาและกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้สอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย
 - 2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล เทคนิคการสร้างแบบทดสอบ และการเขียนข้อสอบวิชาวิชาการใช้ภาษาไทย
 - 2.2 วิเคราะห์หลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหา
 - 2.3 สร้างข้อสอบปลายภาคของภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554 เรื่อง การตั้งชื่อเรื่อง โวหาร และภาพพจน์ นำไปใช้สอบนักศึกษาจำนวน 4,071 คน และนำผลมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้โปรแกรม TAP (Test Analysis Program) ได้ค่าความเชื่อมั่นสูงกว่า 0.5 ทุกข้อ ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้
3. แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย
 - 3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.2 สร้างแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ
 - 3.2.1 แบบสอบถามเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย จำนวน 20 ข้อ
 - 3.2.2 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย จำนวน 22 ข้อ แบบสอบถามเจตคติใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ท 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 - 3.3 นำแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์บุพผา บุญทิพย์ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์นิ และรองศาสตราจารย์กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมและทดสอบความเที่ยงของแบบสอบถามแต่ละตัวแปรด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) โดยค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบสอบถามเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย จำนวน 20 ข้อ มีค่า 0.705 และค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย จำนวน 22 ข้อ มีค่า 0.702 จากค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงที่ได้มีค่าเท่ากับ 0.7 แสดงว่า ถือว่ามีค่าความ

- เพียงอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เนื่องจากเกณฑ์การพิจารณาความเที่ยงที่ใช้ได้ควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.5 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)
- 3.4 นำแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยมาแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้สอนจริง
 4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) สำหรับเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยระหว่างวิธีการสอนแบบดั้งเดิมและวิธีการสอนแบบสอนงาน โดยได้จัดอิทธิพลของตัวแปรร่วมได้แก่คะแนนเฉลี่ยสะสม คะแนนสอบก่อนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย และ การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบสอนงานนี้ ได้มีผู้ทำวิจัยจนเกิดผลสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมาก ดังเช่น งานวิจัยเรื่องอิทธิพลของการสอนงานและการเอื้ออำนวยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสถิติประยุกต์ทางพฤติกรรมศาสตร์ (เกรียงไกร คล้ายกล้า, 2551) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนงานแบบกลุ่มเล็กมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการสอนงานแบบ

กลุ่มใหญ่และกลุ่มที่ไม่ได้ใช้วิธีการสอนงาน สอดคล้องกับนพพร กาญจนศรี (2551) พบว่า ผลที่เกิดจากการสอนงานที่มีคุณภาพนั้นจะเกิดพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน ความสามารถทางสติปัญญาและความพึงพอใจกับผลลัพธ์ทางวิชาการ และการเพิ่มผลลัพธ์การเรียนรู้ของนิสิตปริญญาบัณฑิตโดยใช้โปรแกรมการสอนงาน(ว่าที่ร้อยตรีหญิงศิริพร ประณมพนธ์, 2552) พบว่า ผลของการสอนงานที่มีต่อผลของการเรียนรู้มีอิทธิพลต่อปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างประเภทการสอนงานกลุ่มสาขาวิชาและขนาดกลุ่ม นอกจากนี้ Chalias et al. (2007) พบว่าผลของการสอนในรูปแบบใหม่(การสอนงาน)ช่วยจัดอุปสรรคการสอนให้หมดไปจึงส่งผลได้ดีกว่าการฝึกสอนในรูปแบบเดิม และยังก่อให้เกิดสัมพันธภาพอันยิ่งใหญ่ระหว่างผู้เรียนอีกด้วย Fox and Stevenson (2006) ให้ข้อมูลเชิงประจักษ์ว่า ผลของการสอนงานเกิดประโยชน์แก่ทั้งผู้สอนงานและผู้เรียนงาน และเกิดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีนัยสำคัญจากการที่มีโอกาสร่วมโครงการสอนงานแบบเพื่อนของนักศึกษาด้วยกัน Wells, Craig and Gosland (2006) พบว่า ผู้เรียนงานได้แสดงให้เห็นว่ามีการปรับปรุงและพัฒนาทักษะ เช่น ทักษะในการค้นพบข้อด้อยของตน วิธีการพัฒนาอาชีพของตน ตระหนักรู้ในตนเองเพิ่มขึ้นและมีความเชื่อมั่นในตนเอง Hughes (2004) ได้ศึกษาบทบาทการสอนงานของครูสอนพิเศษในหลักสูตรความสมบูรณ์ทางร่างกายเพื่อการปฏิบัติพบว่าเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาเมื่อจบหลักสูตร

สำหรับความหมายของเจตคติได้มีนักวิชาการกล่าวไว้ดังนี้ ลักขณา สิริวัฒน์ (2544, หน้า 69) หมายถึง ความรู้สึก (อารมณ์) ความคิดเห็น (ปัญญา) หรือท่าที (พฤติกรรม) ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ศักดิ์ไทย สุรกิจวร (2545, หน้า 138)

กล่าวว่า เป็นความรู้สึกและแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของและสถานการณ์ต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งและสภาวะความพร้อมทางจิตนี้จะต้องอยู่บนพอสสมควร อัลพอร์ต (Allport อ้างถึงใน พัทธนา ทิพย์ทัศน์, 2554) ได้ให้ความหมายว่า เจตคติเป็นสภาวะของความพร้อมทางจิตซึ่งเกิดจากประสบการณ์ สภาวะของความพร้อมนี้เป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาระหว่างบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ (2554, หน้า 62) กล่าวว่า เจตคติเป็นความพร้อมของสภาพทางจิตหรือระบบประสาทที่จะตอบสนองทางด้านบวกหรือลบต่อสิ่งเร้าต่างๆ และพิรุณโปรย สำโรงทอง (2554, หน้า 28) ได้สรุปว่า เป็นความพร้อมทางจิต ความเอนเอียงของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอาจเป็นความรู้สึกในทางชอบ ไม่ชอบ และมีผลทำให้บุคคลพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้ทันที

ส่วนงานวิจัยที่เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย โดยใช้วิธีการสอนสองแบบ ผลการวิจัยพบความแตกต่างและไม่แตกต่างในเจตคติของผู้เรียน งานวิจัยที่พบว่าเจตคติไม่มีความแตกต่างดังเช่น อรุณี ลายเขียน (2550) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการเรียนรู้แบบปกติ และบุญชอบ สุขสมพิช (2551) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองสู่ฝั่งความคิด ญาดา หอมเกสร (2552) ซึ่งได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้โดยรูปแบบ CIRC กับกลุ่มการเรียนรู้ตามคู่มือครู พบว่าเจตคติต่อวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับประทีนทิพย์ พรไชยา (2553) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการเรียนรู้แบบชิปปา การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 หลังเรียนไม่แตกต่างกันด้วยเช่นกัน สำหรับผลการวิจัยที่พบว่าผู้เรียนมีเจตคติแตกต่างกันได้แก่ ปัทมน รักสนอง (2547) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้เทคนิคการจัดเนื้อหาสาระด้วยแผนภาพกับการสอนตามคู่มือครูพบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้เทคนิคการจัดเนื้อหาสาระด้วยแผนภาพสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู และราณี ศรีโมรา (2549) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือวิธีเอสทีเอตและการจัดการเรียนรู้แบบปกติ พบว่าเจตคติต่อวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน สอดคล้องกับพิรุณโปรย สำโรงทอง (2554) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ลักษณะข้อมูลเบื้องต้น และการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยระหว่างวิธีสอนแบบดั้งเดิมและแบบการสอนงานที่จัดอิทธิพลของตัวแปรร่วม ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสม

คะแนนสอบก่อนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ลักษณะข้อมูลเบื้องต้น

ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อมูลเบื้องต้นของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาตัวอย่างโดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยสะสมเท่ากับ 2.44 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .56 คะแนนต่ำสุด

เท่ากับ .75 คะแนนสูงสุด เท่ากับ 3.89 คะแนน นักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานและวิธีการสอนแบบดั้งเดิมมีคะแนนสอบก่อนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยใกล้เคียงกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46 และ 2.42 คะแนนตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .56 คะแนนต่ำสุด เท่ากับ 1.00 และ .75 คะแนนสูงสุด เท่ากับ 3.89 และ 3.75 คะแนน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการเรียนเฉลี่ยจำแนกตามวิธีการสอน

ตัวแปร	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เกรดเฉลี่ยสะสม				
-X ₀ แบบสอนงาน	1.00	3.89	2.46	.56
-X ₁ แบบดั้งเดิม	.75	3.75	2.42	.56
รวม	.75	3.89	2.44	.56
คะแนนสอบก่อนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย				
-X ₀ แบบสอนงาน	9	33	17.96	5.24
-X ₁ แบบดั้งเดิม	7	27	16.04	4.09
รวม	7	33	17.10	4.85

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย เจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทยและเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยระหว่างวิธีการสอน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย ระหว่างวิธีการสอนแบบสอนงานและวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม เมื่อตัวแปรร่วมคือ คะแนนเฉลี่ยสะสมและคะแนนสอบก่อนเรียน ผลการตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้น และผลการ

วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การตรวจสอบคุณสมบัติของข้อมูลเบื้องต้น

ในการวิเคราะห์ข้อมูลต้องมีข้อตกลงเบื้องต้น 3 ข้อ ได้แก่ 1. ความแปรปรวนของประชากรในแต่ละวิธีการสอนต้องเท่ากัน (Equal Variances) หรือมีความแปรปรวนเป็นเอกพันธ์ (Homogeneity of Variances) 2. ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยและตัวแปรร่วมได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสม และคะแนนสอบ ก่อนเรียนมีความสัมพันธ์กันในแบบเส้นตรง และ 3. อิทธิพลของตัวแปรร่วมได้แก่ คะแนนเฉลี่ย

สะสม และคะแนนสอบก่อนเรียนที่มีต่อตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในแต่ละระดับของปัจจัย (หรือตัวแปรต้น) จะต้องเท่ากัน (Homogeneity of regression) ผลการตรวจสอบพบว่า

1. ความแปรปรวนของประชากรในแต่ละวิธีการสอนเท่ากันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Levene's test = .215, $p > .05$).
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยกับคะแนนเฉลี่ยสะสม มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับนัยสำคัญ .01 ($F = 26.339$, $p < .01$). แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 กับคะแนนสอบก่อนเรียน ($F = 2.829$, $p > .05$).
3. ส่วนผลการตรวจสอบอิทธิพลของตัวแปรร่วม คือ คะแนนเฉลี่ยสะสม และคะแนนสอบก่อนเรียนมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในแต่ละระดับของปัจจัยพบว่า อิทธิพลของคะแนนเฉลี่ยสะสมมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิธีการสอนเท่ากัน ($F = .563$, $p > .05$). แต่อิทธิพลของคะแนนสอบก่อนเรียนมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในแต่ละวิธีการสอนไม่เท่ากัน ($F = 18.784$, $p < .01$).

แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยสะสม (CUM.GPA) ควรเป็นตัวแปรร่วมในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมต่อไป แต่คะแนนสอบก่อนเรียนไม่ควรนำมาเป็นตัวแปรร่วม

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย โดยมีตัวแปรร่วมคือผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสมพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

วิธีการสอน	สถิติบรรยาย			การวิเคราะห์ความแปรปรวน					
	N	M	SD	Source	SS	df	MS	F	p
-X ₀ แบบสอนงาน	136	33.02	3.75	Teaching	1134.970	1	1134.970	73.108	.000
-X ₁ แบบดั้งเดิม	110	28.62	4.54	GPA	370.423	1	370.423	23.860	.000
รวม	246	31.05	4.66	Error	3772.474	243	15.525		
				Total	5322.313	245			

การเปรียบเทียบเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทยระหว่างวิธีการสอนแบบสอนงานและวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงาน

มีเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานมีเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างจากนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย

เจตคติต่อความรู้และ ทักษะการใช้ภาษาไทย	สถิติบรรยาย			การวิเคราะห์ความแปรปรวน					
	N	M	SD	Source	SS	df	MS	F	p
-X ₀ แบบสอนงาน	136	3.58	.351	Between					
				Groups	0.286	1	0.286	2.939	0.088
-X ₁ แบบดั้งเดิม	110	3.66	.334	Within					
				Groups	23.746	244	0.097		
รวม	246	3.62	.345	Total	24.032	245			

การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยระหว่างวิธีการสอนแบบสอนงานและวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงาน

กับกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมมีเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานมีเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างจากนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย

เจตคติต่อการเรียน วิชาการใช้ภาษาไทย	สถิติบรรยาย			การวิเคราะห์ความแปรปรวน					
	N	M	SD	Source	SS	Df	MS	F	p
-X ₀ แบบสอนงาน	136	3.26	.301	Between Groups	0.001	1	0.001	0.012	0.912
-X ₁ แบบดั้งเดิม	110	3.25	.315	Within Groups	18.996	244	0.078		
รวม	246	3.25	.307	Total	18.997	245			

อภิปรายผล

จากผลสรุปของการวิจัยครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นว่า

- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม พบว่า นักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่า เมื่อมีการควบคุมอิทธิพลของคะแนนเฉลี่ยสะสม แสดงว่าการเรียนการสอนนักศึกษาโดยใช้วิธีการสอนแบบสอนงานย่อมส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพราะวิธีการสอนแบบสอนงานเป็นกลุ่มขนาดเล็กทำให้เกิดความใกล้ชิดและปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ทำให้สอนได้ง่าย และการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อนทำให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้นกว่าเดิม เพราะหากไม่เข้าใจสามารถถามผู้สอนได้ทันที จึงเกิดการเรียนรู้ภายในกลุ่มได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเกรียงไกร

คล้ายกล้า (2551) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนงานแบบกลุ่มเล็กมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนงานแบบกลุ่มใหญ่และกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนงาน นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนช่วยกันระดมความคิด ทำให้ได้รับความรู้ความคิดเห็นของเพื่อนๆ เกิดความเป็นกันเองระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ทำให้เกิดความรู้สึกผ่อนคลายและสนุกกับการเรียนตรงกับนพพร กาญจนศรี (2551) และ ว่าที่ร้อยตรีหญิงศิริพร ประพนธ์ (2552) ที่กล่าวถึง ผลที่เกิดจากการสอนงานจะเกิดพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน ความสามารถทางสติปัญญาและความพึงพอใจกับผลลัพธ์ทางวิชาการ และการเพิ่มผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้

นอกจากนี้วิธีการสอนแบบสอนงานเป็นการเรียนที่มีอิสระ เพราะไม่ถูกผู้สอนกดดัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนงานและผู้สอนงานช่วยกันถ่ายทอดและแบ่งปันความรู้จนผู้เรียนงานได้รับความรู้ เกิดการพัฒนาทักษะ ความชำนาญ เพื่อให้ตนเองมีศักยภาพและความรู้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น ตามแนวคิดของ Wells, Craig and Gosland (2006) ที่พบว่า

ผู้เรียนงานได้แสดงให้เห็นว่ามีการปรับปรุงและพัฒนาทักษะ เช่น ทักษะในการค้นพบข้อดีของตนเอง วิธีการพัฒนาอาชีพของตน ตระหนักรู้ในตนเอง เพิ่มขึ้นและมีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้สนุกสนาน และเกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนงานและผู้สอนงานตรงกับแนวคิดของ Charies et al. (2007) พบว่าผลของการสอนในรูปแบบใหม่ (การสอนงาน) ช่วยจัดอุปสรรคการสอนให้หมดไป จึงส่งผลได้ดีกว่าการฝึกสอนในรูปแบบเดิม และยังก่อให้เกิดสัมพันธภาพอันยิ่งใหญ่อีกด้วยและเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามความคิดของ Fox and Stevenson (2006) ที่แสดงว่า ผลของการสอนงานเกิดประโยชน์แก่ทั้งผู้สอนงานและผู้เรียนงาน และเกิดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีนัยสำคัญ จึงอาจกล่าวได้ว่า วิธีการสอนแบบสอนงานเป็นวิธีการสอนแบบหนึ่งที่สามารถปรับใช้แทนวิธีการสอนแบบดั้งเดิมได้เป็นอย่างดี เพราะสามารถให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเทียบเท่าหรือมากกว่าการสอนแบบดั้งเดิม ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ในยุคศตวรรษที่ 21 อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้สอนงานเป็นผู้เรียนด้วยกัน ครูควรมีวิธีการตรวจสอบอย่างต่อเนื่องว่าผู้สอนงานสามารถถ่ายทอดความรู้ไปยังผู้เรียนงานได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนตามเนื้อหาที่กำหนดไว้หรือไม่ ควรมีการอธิบายและทบทวนเนื้อหาให้แก่ผู้สอนงานที่ละสัปดาห์ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยระหว่างวิธีการสอนแบบสอนงานและวิธีการสอนแบบดั้งเดิมโดยใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวน พบว่า

นักศึกษาในกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบสอนงานกับวิธีการสอนแบบดั้งเดิมมีเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้เป็นผู้ที่อยู่ในวัยเดียวกัน มีพื้นความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยใกล้เคียงกัน อีกทั้งยังใช้ภาษาไทยในฐานะภาษา ประจำชาติเพื่อติดต่อสื่อสารทุกวันทุกเวลาตลอดสัปดาห์จึงทำให้สั่งสมความรู้สึกภายในใจและรับรู้มาเสมอว่าความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทยที่ดีจะเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มจำเป็นต้องเรียนภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานในทุกหลักสูตรและทุกระดับการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งในแต่ละระดับที่เรียนภาษาไทยมากขึ้นทำให้นักศึกษาได้รับความรู้เพิ่มพูนยิ่งขึ้นด้วย นักศึกษาจึงเห็นความสำคัญของการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยว่าเป็นเนื้อหาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประสิทธิผลทั้งในการเรียนและการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดีด้วย เจตคติของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้จึงไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดของกิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ (2554) พัชรา ทิพย์ทัศน์ (2554) และศักดิ์ไทย สุรกิจบรร (2545) ที่ว่า เจตคติเป็นความพร้อมของสภาพจิตใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มของการตอบสนองต่อสิ่งนั้นในทิศทางใดทิศทาง

หนึ่งและสภาวะความพร้อมทางจิตนี้จะต้องอยู่นานพอสมควร ลักษณะ สรีรวิวัฒน์ (2544) และพิรุณโปริย สำโรงทอง (2554) ที่กล่าวถึง เจตคติอาจเป็นความรู้สึก (อารมณ์) ความคิดเห็น(ปัญญา) หรือท่าที (พฤติกรรม) ในทางชอบ ไม่ชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แสดงให้เห็นว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้มีความรู้สึกภายในที่เหมือนกันจึงทำให้เจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

จึงกล่าวได้ว่าวิธีการสอนทั้งสองแบบไม่ได้ส่งผลให้นักศึกษามีเจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีสอนแบบดั้งเดิมกับ วิธีสอนแบบอื่นๆ เช่นงานวิจัยของอรุณี ลายเขียน (2550) พบว่า เจตคติของผู้เรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการเรียนรู้แบบปกติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับบุญชอบ สุขสมพิช (2551) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองสู่ฝั่งความคิด ญาติา หอมเกสร (2552) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้โดยรูปแบบ CIRC กับกลุ่มการเรียนรู้ตามคู่มือครู และประทีนทิพย์ พรไชยยา (2553) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการเรียนรู้แบบชิปปา

การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า หลังการทดลองผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีเจตคติต่อการเรียนไม่แตกต่างกัน

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

วิธีการสอนแบบสอนงานทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกับวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ทั้งนี้เพราะวิธีการสอนแบบสอนงานเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่แปลกใหม่แตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิม จึงส่งเสริมและกระตุ้นให้นักศึกษาเข้ามาเกี่ยวข้องในกระบวนการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้นและทำให้นักศึกษาได้รับความรู้ เกิดการพัฒนาทักษะ และความรู้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเรียนอย่างสนุกสนาน เกิดบรรยากาศที่ดี ดังนั้นครูจะต้องลดบทบาทการบรรยาย การถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักศึกษาเพียงฝ่ายเดียว โดยนำวิธีการเรียนการสอนรูปแบบใหม่มาปรับใช้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาต่อไป อย่างไรก็ตาม วิธีการสอนแบบสอนงานไม่ได้ทำให้เจตคติต่อความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาแตกต่างกับวิธีการสอนแบบดั้งเดิม เพราะผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานความรู้ใกล้เคียงกันเพราะมีโอกาสใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน อีกทั้งมีความจำเป็นต้องเรียนภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานเหมือนกัน จึงมีเจตคติที่คล้ายกัน ฉะนั้นวิธีการสอนที่แตกต่างจึงไม่มีผลทำให้เจตคติเปลี่ยนแปลงได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำไปใช้
 - 1.1 ครูควรให้ความสำคัญเรื่องการจัดกลุ่มการสอนงาน โดยในแต่ละกลุ่มควรมีผู้สอนงานที่มีความรู้และสามารถแสดงบทบาทเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ได้เทียบเท่าครู หากผู้เรียนงานเกิดข้อสงสัยจะสามารถอธิบายได้อย่างเข้าใจ
 - 1.2 ครูควรอธิบายเนื้อหาให้ผู้สอนงานเข้าใจอย่างชัดเจน และปราศจากข้อสงสัยใดๆ เพราะผู้สอนงานจะต้องแสดงบทบาทแทนครู หากผู้สอนงานอธิบายหรือถ่ายทอดเนื้อหาอย่างติดขัดจะทำให้ผู้เรียนงานหมด ความเชื่อถือได้อีกทั้งการสอนที่ผิดจะทำให้ผู้เรียนงานรับความรู้ที่ผิดไปด้วย
2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรทำวิจัยเพื่อนำวิธีการสอนงานไปศึกษา ทดลองกับเนื้อหาวิชาภาษาไทย ด้านวรรณกรรมหรือวิชาอื่นต่อไปอีกด้วย
 - 2.2 ควรทำวิจัยเปรียบเทียบผลของการสอนงานที่ครูเป็นผู้จัดกลุ่มให้และคัดเลือกผู้สอนงานให้กับนักศึกษาจัดกลุ่มเองและคัดเลือกผู้สอนงานเอง

เอกสารอ้างอิง

- กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2554). *จิตวิทยาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต*. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- เกรียงไกร คล้ายกล้า. (2551). *อิทธิพลของการสอนงานและการเอื้ออำนวยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสถิติประยุกต์ทางพฤติกรรมศาสตร์ 1*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://thesis.grad.chula.ac.th/readfile1.php?fn=ab5083311227.doc>
- คูโปสต์ที่แบ่งปันญาติ หอมเกสร. (2552). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้โดยรูปแบบ CIRC กับกลุ่มการเรียนรู้ตามคู่มือครู*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://library.aru.ac.th/cgi-bin/gw/chameleon?sessionid>
- นวพร กาญจนศรี. (2551). *การพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของสมรรถภาพบัณฑิตของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556. จาก <http://thesis.grad.chula.ac.th/current.php?mode=show&id=5083348527>
- บุญชอบ สุขสมพิช. (2551). *การเปรียบเทียบความสามารถ การเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชีปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ เทคนิคระดมสมองสู่ฝั่งความคิด*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556 จาก <http://library.aru.ac.th/cgi-bin/gw/chameleon?sessionid>.
- ประทีนทิพย์ พรไชยยา. (2553). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต(ภาษาพาที)ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบชีปป่า*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก http://journal.drchalard.com/journal/2/2_2/aded_2_2.124-143.pdf
- ปัทมน รักสนอง. (2547). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้เทคนิคการจัดเนื้อหาสาระด้วยแผนภาพกับการสอนตามคู่มือครู*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก http://dric.nrct.go.th/bookdetail.php?book_id=152711
- พัชรา ทิพย์ทัศน์. (2554). *เจตคติ*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.wattoongpel.com/sarawichakarn/wichakarn/1-10/เจตคติ4.pdf>.
- พิรุณโพรย สำโรงทอง. (2554). *การศึกษามลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการ เรียนรู้ตามคู่มือครู*. ปริญญาโท กศ.ม.(การมัธยมศึกษา), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ราณี ศรีโมรา. (2549). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือวิธีเอสทีเอทีและการจัดการเรียนรู้แบบปกติ*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก http://202.28.199.3/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=12449&display
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2544). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ว่าที่ร้อยตรีหญิงศิริพร ประนมพนธ์. (2552). *การเพิ่มผลลัพธ์การเรียนรู้ของนิสิตปริญญาบัณฑิต โดยใช้โปรแกรมการสอนงาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา, ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ. (2553). *การเปลี่ยนแปลงโลกของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และการพัฒนาสู่ครูมืออาชีพ*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.slideshare.net/taxiboat/21-23556792>
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). *จิตวิทยาสังคม ทฤษฎีและปฏิบัติการ*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. (พิมพ์ครั้งที่ 4) กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี ลายเขียน. (2550). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติ ต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กับการเรียนรู้แบบปกติ*. สืบค้น 25 พฤศจิกายน 2556, จาก http://dric.nrct.go.th/bookdetail.php?book_id=205773.
- Anastasi, P. Anne. (1982). *Psychological Testing* (6th ed). New York: Mac Millan.
- Chalies, S., Berton, S., Flavie, E. and Durand, M. (2007). Effects of collaborative Mentoring on the articulation of training and classroom situations: A case study in the French school system. *Teaching and Teacher Education*. Retrieved May 18, 2013, from <http://www.science direct.com>
- Fox, A. and Stevenson, L. (2006). Teaching note: Exploring the effectiveness of peer mentoring of accounting and finance students in higher education. *Accounting Education: and international journal*. 15(2). Retrieved May 18, 2013, from <http://sc.edu/fye/events/presentation/.../2012/.../CI-78.docx>
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education* (3rd ed). New York: McGraw-Hill Book Co., Inc.
- Hughes, S. J. (2004). The mentoring role of the personal tutor in the “ Fitness for practice” curriculum: an all Wales approach. *Nurse Education in Practice*, 4, pp. 271-278.
- Wells, J. H.; Craig, J. and Gosland, J. (2006). Encounters in social cyberspace: e- Mentoring for professional women. *Woman in management review*, 21(6), pp. 483-499. Retrieved May 18, 2013, from <http://www.ingentaconnect.com/content/mcb/053/2006/0000006/art00003>